

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 773/2022
29.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца Rapex ДОО Београд, ул. Хаци Рувимова бр.5, чији је пуномоћник Татјана Раичевић, адвокат у ..., против туженог Ванса Intesa АД Београд, ул. Милентија Поповића бр. 7б, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 52.527,23 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12 Пж 4437/2020 од 24.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 29. јуна 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12 Пж 4437/2020 од 24.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12 Пж 4437/2020 од 24.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 26 П 2051/2020 од 28.07.2020. године усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 8. став 1. Уговора о кредиту бр. .. од 09.01.2017. године закљученог између тужиоца и туженог, која гласи: „Накнада за обраду захтева за коришћењем средстава кредита. Корисник кредита је обавезан да одмах по пријему обрачуна плати банци накнаду предвиђену важећом Тарифом накнаде за услуге банке у висини од 0,5% од износа искоришћеног кредита одређеног у члану првог овог уговора, увећана за припадајуће јавне дажбине (уколико је примењиво) у складу са позитивним прописима Републике Србије, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан обрачуна предметне провизије, с тим да ће се задужење по основу накнаде за услуге банке вршити сукцесивно, у складу са пуштеним износима транши одобреног кредита“ и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 52.527,23 динара са законском затезном каматом почев од 09.01.2018. године до исплате, те да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 42.604,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 12 Пж 4437/2020 од 24.11.2021. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право да наплати трошкове накнаде банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијентима у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита било у процентуалном износу или апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У случају када нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. У описаној ситуацији нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Без утицаја на дозвољеност ревизије је позивање туженог на допуну правног става о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године, из разлога што је ништавост спорне уговорне одредбе суштински утврђена из разлога недостатка адекватне понуде, а не због тога што банка није доказала структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5 Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 20.05.2020. године, а вредност предмета спора је 52.527,23 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима спорови мале вредности спорови у којима се

тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а у ставу 3. истог члана, да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази износ из става 1. истог члана. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић